

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 274.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058792320/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Bibelske Prædikener

troe, er af Ham, Som raader alene, Som haver Magt til at frelse og fordærve, Som kjender Sig Selv og kan ikke lyve. Vist er det saa, at Gud kan underlig trøste Sine Børn, ogsaa uden det udvortes Ord, og gjør det visselig, hvor det ei kjendes; men ligesaa vist er det ogsaa, at har Han givet et Ord, da vil Han ogsaa, at de, som kjende det, skal deri søge Trøsten, og de, som ere af Gud, maa kjende det, thi Aanden giver det Vidnesbyrd i deres Hjerter.

Det udkræves da først, naar vi skal annamme Skrifternes Trøst, at vi sandelig troe paa dem som Guds Sandheds Ord; men er det saa, o! da er det Intel Under, at de Fleste i vore Dage, som end bekymres for Sjælen, saa sjælden oplade den hellige Bog, saa tit lukke den utrøstede, næsten aldrig finde deri den rige og kraftige Trøst som de Gudfrygtige fordum; thi, ak! hvor skrøbelig, hvor omleiret og svækket af Tvivl er ikke denne Tro selv hos dem, der ei vil bespotte eller fornægte den! Naar vi ogsaa have indseet vor Trang til en guddommelig Aabenbaring, naar vi føle os visse paa, at Jesus, den Retfærdige, Fuldkomne, Hellige, kunde ei lyve, o, der ere dog mange Klipper, hvorpaa vor Tro kan strande, thi har Man ikke indbildt os, at Faa eller Ingen kunde vide, hvad der i Bibelen var Guds Ord, hvormeget vi havde af Jesu egen Tale, og hvad der var uforvansket! Der ligge de for os, de prophetiske Skrifter, hvilke Jesus gav Vidnesbyrd, at de talde om ham og kunde ikke feile (Luc. 24. Joh. 10); der ligge de Skrifter, som sige det selv, at de ere af Gud, som bære til Vidnesbyrd, ligefra Apostlenes Dage, Apostlenes Navne, deres Navne, til hvem Jesus sagde: det er ikke eder, som tale, men det er Faderens Aand, som taler i eder (Matth. 10), hvem Han udtrykkelig lovede Faderens Sandheds Aand, som skulde ledsage dem til al Sandhed (Joh. 16), som og teede sig kraftelig i dem ved Tegn og underlige Gjæringer, som skedte ved deres Tunger og Hænder; der ligge de for os, beseiglede af Herren med urokkelige Vidnesbyrd, dygtige til i hvert Menneskes Hjerter selv at beseigle deres Sandhed; men hvem gjælder det mere end os, naar Propheter og Apostle sukkende udbrude: Herre, hvo haver troet det, vi have hørt, og for hvem er Herrens Arm aabenbaret? Ak! hvor ere de dog Faa iblandt os, som tro fast og eenfoldelig, at Propheternes og Apostlenes Tale ere Guds rene uforfalskede Ord, og dog er det saa klart, at den Gud, som af Sin store Barmhertighed fornødrede sig til at tale til Menneskens Børn, at den Kjærligheds og Sandheds og Kraftens Gud aldrig kunde tillade, at menneskelig Skrift, under Hans

Bibelske Prædikener

Propheters og Apostles Navne, gik som Hans Ord fra Slægt til Slægt at forføre og forvilde Hans frommeste Børn; det er saa klart, at Han ei ved Sin Aands Vidnesbyrd i Hjertet, ved Opfyldelse af dette Ords Forjættelser, kunde stadfæstet det for Gudfrygtige Mænd i de fremfarne Tider, dersom det ikke var hans eget uforfælskede Ord. Det er endelig klart, at dersom vi ei kan oplade Bogen med den fulde Forvisning, at Alt, hvad som i den kalder sig Guds Ord, er det i Sandhed, da maa Sindet være som en Havsbølge, som Noas Due, der fløi over Jorden og fandt ikke Fæste at hvile sin Fod. Ja, var det sandt, at vi ogsaa i den Bog maatte frygte for Løgn og Bedrag, at vi ei trygt kunde overlade os til Ordet under Propheters og Apostles Navne, da var det omsonst, at Gud taledes ved de hellige Mænd, thi da maatte vi enten blive i Uvished, eller Han maatte aabenbare Sig for hver af os, ligesom for Hine. O! hvor bekymrede og raadvillede maatte da ikke Folkenes mange Tusinder, de Læge og Ulærde, sidde for Bogen, naar de ledte om Guds Ord? de maatte have den pinende Uvished, at det var derinde, men ikke for dem at udfinde og adskille. Ja, selv de klogeste og lærdeste Mænd, gik de til Bibelen, ei for at sanke sig Lærdom til Bram, ei for at kives, men for selv at undervises og trøstes og finde Hvile for Sjælen, selv de maatte da pines af den samme ængstelige Uvished; naar de længst havde forsket og grundet, da var det dem endnu lige umuligt at sige: hvad der i Talen om de usynlige Ting var Guds Ord, og hvad der var Menneskers Gjetning og Løgn.

Det er da det første og ypperste Vilkaar for at trøstes af Skriften, at vi troe det fast, at vi i den have for os Guds uforvanskede Ord; men det Andet er ligesom dette, vi maa ogsaa troe, at Alt, hvad som hører til Saliggjørelsens Orden, Alt, hvad der forkyndes om, hvad vi skal troe, og hvad vi skal gjøre, det maa være klarligen sagt, saa som det meendes, alle de Ord maa have den Mening, som en gudfrygtig, ulærd, men betænksom Mand maa finde deri. Ak! denne Tro paa Bibelens Eenfoldighed, ak, den er hardtad reent forsvunden, og selv redelige Christne mene, at de har Lov til mangelsteds at forkaste Ordets aabenbare Mening og lede om en anden; ja, de Skriftkloge indbilde sig, at det er deres Skyldighed. Men hvilken Daarlighed af Christne! At de, som ikke tro paa Skriften som Guds Ord, men vil ei ligefrem forkaste den, at de gjøre saa, er intet Under, thi kunde de indbilde os, at Ordets Mening var uvis, da havde de jo vundet, da var Guds Ord unyttigt; men naar Christne tale saa, visselig,